

Rondom Dalfsen

103

Een uitgave van de Historische Kring Dalfsen

december

2021

Historische Kring

Dalfsen

Bruggenhoofd Kluinhaar (1)

De bevrijding van Hoonhorst/Dalfsen en de tragische dood van Lt. George Fleming Hunter
Jasper Brinksma

De bevrijding van de gemeente Dalfsen door de Canadezen verliep niet zonder slag of stoot. Meerdere boerderijen gingen in vlammen op en er waren ook burgerslachtoffers te betreuren. Bij de gevechten sneuvelde een relatief groot aantal Duitse soldaten. Van slachtoffers aan Canadese zijde is niet veel bekend. In de verslagen van het Canadese Stormont Dundas and Glengarry Highlanders regiment wordt wel specifiek melding gemaakt dat bij de gevechten op 12 april 1945 om de Kluinhaarsbrug luitenant George Fleming Hunter dodelijk gewond raakte. Op 13 april overleed Hunter aan zijn verwondingen en hij werd tijdelijk begraven in Lochem. Later is hij overgebracht naar de Canadese begraafplaats te Holten. In twee artikelen wordt van deze gebeurtenissen gedetailleerd verslag gedaan, dit is het eerste deel.

Opmars van het Canadese leger

Al vanaf de landingen in Normandië op 6 juni waren onderdelen van het Canadese leger actief op de linkerflank van de geallieerde opmars richting Berlijn. Via de Franse kust bereikten ze België en namen ze deel aan de slag om de Schelde. Hierna lagen ze enkele maanden aan de frontlinie bij Nijmegen en trokken ze verder richting Duitsland om vervolgens weer richting Nederland te gaan. De opdracht voor het Canadese leger was om de linkerflank veilig te stellen en de Duitsers in het westen van Nederland af te snijden. De drie grote Canadese begraafplaatsen in Bergen op Zoom, Groesbeek en Holten zijn het trieste bewijs van hun strijdverloop en opoffering. Meerdere regimenten van het Canadese leger hadden Schotse namen, gebruiken en kenmerken. Canada was net als De Verenigde Staten een land met veel Europese emigranten. Eind 18de en begin 19de eeuw emigreerden veelal arme boeren uit Schotland naar Canada met behoud van hun tradities en kenmerken zoals de kilt, doedelzak en taal. Daarnaast waren er ook enkele Franstalige eenheden zoals het Régiment de la Chaudière. De Stormont Dundas and Glengarry Highlanders vormden samen met de North Nova Scotia Highlanders en de Highland Light Infantry of Canada de 9th Infantry Brigade. De brigade nam deel aan D-Day op 6 juni 1944 en de gevechten erna. Op 12 april 1945 kwam de 9th Infantry Brigade vanaf Raalte via Heino richting Dalfsen. De Stormont Dundas and Glengarry

Highlanders hadden als opdracht een bruggenhoofd te vestigen aan de andere kant van het Overijssels kanaal via de Kluinhaarsbrug. De North Nova Scotia Highlanders zouden op de linkerflank proberen de Bolderbrug over te steken en daar een bruggenhoofd vestigen. Zodra de omgeving veilig was zou de Highland Light Infantry of Canada verder kunnen optrekken richting Dalfsen. De Duitsers hadden al eerder de Ganzepanbrug, Bolderbrug en Kluinhaarsbrug opgeblazen en lagen in stelling in afwachting van de Canadezen. De Canadezen ondervonden bij de bevrijding van Heino al enige tegenstand. Een Canadese tank werd in de buurt van de melkfabriek aan de Zwolseweg met een Panzerfaust (antitankgranaat) bestookt. Hierbij sneuvelde John R. Bridges van de Sherbrooke Fuseliers, korporaal Herbert Syvret en soldaat Brenton L. Ringer van de North Nova Scotia Highlanders en soldaat Jack E. Hollingshead van de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders. De tankschutter Blair Cameron raakte gewond en overleefde de aanval. Hoewel er niet veel meer over was van het sterke Duitse leger lag het gevaar van een aanval altijd op de loer. De opmars ging door maar alleen te voet konden de A-, B-, C- en D-company van de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders rond het middaguur de Kluinhaarsbrug oversteken onder lichte tegenstand van de verderop ingegraven Duitsers. De Canadezen groeven zich in in de omgeving aan de Heinoseweg en de

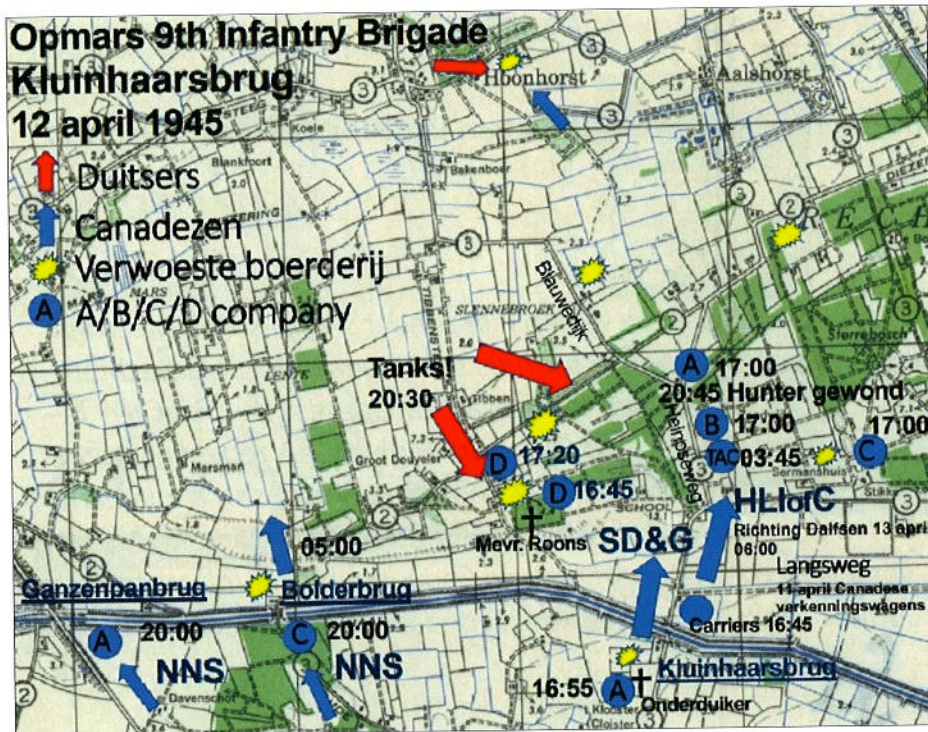
Tibbensteeg in afwachting van versterkingen met zwaarder materiaal [2][3][4][5].

Herinneringen van Bernard en Herman Diepman

De nu 94-jarige Bernard en 88-jarige Herman Diepman waren zeventien en elf jaar toen voor hen de bevrijding kwam. De familie Diepman woonde met elf kinderen op een boerderij aan de Moezenbelt-weg. De Duitsers zaten ook vaak ingekwartierd bij boerderijen in de omgeving. Bernard Diepman vertelt dat ze dan probeerden de "werklu" tijdens de pauzes zo

Lt. George Fleming Hunter waarschijnlijk nog in Canada genomen vlak voor vertrek naar het Verenigd Koninkrijk.
Foto: familiealbum George O'Dair.

Overzicht posities Stormont Dundas and Glengarry Highlanders (SD&G), North Nova Scotia Highlanders (NNS) and Highland Light Infantry of Canada (HLLofC) op 12/13 april 1945.

lang mogelijk van het werk te houden. In de week voorafgaand aan de dag van de bevrijding kondigde kanongebulder de komst van de "Tommies" al aan. De naderende Tommies bleken echter Canadezen te zijn. Op woensdag 11 april 1945 werden er al twee Canadese verkenningswagens, waaronder een Humber, nabij de Langsweg waargenomen. Bernard herinnert zich: "De Canadezen kwamen in een stormaanval op de boerderij af. Het eerste wat ze deden toen ze enigszins tot rust waren gekomen was rijkelijk drinken van de melk die door het oorlogsgeweld nog niet naar de melkfabriek in Heino was gebracht." Het waren soldaten van de D company van de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders die zich op 12 april nabij hun boerderij hadden ingegraven. De A-, B- (waaronder luitenant Hunter) en C-company bevonden zich rond 17.00 uur aan de oostzijde van de Heinoseweg en de D-company bevond zich op dat moment nabij de Tibbensteeg. [2][5]

De verdedigers worden aanvallers

Tegen de avond naderden Duitse gepantserde wagens via de Tibbensteeg voor een tegenaanval. Hierbij werden de Canadese posities, waaronder die van de D-company aan de Tibbensteeg, gedeeltelijk overlopen. Bernard Diepman her-

innert zich: "De positie van de soldaten van D-company was kwetsbaar, aangezien ze in het open en natte land lagen zonder veel bescherming." Tegen de avond riep één van de Canadezen met een hoge overslaande stem "Tank, tank, tank!". Er is voor een infanterist vrijwel niets angstaanjagender dan het geluid van een naderende tank. Vrijwel direct werd de Duitse aanval beantwoord met artillerie en mortiergranaten van Canadese zijde kort op hun eigen posities. De Duitsers maakten zich al schietend met machinegeweren en een snelvuurkanon richting de Canadese posities, snel uit de voeten. Bij deze actie werd luitenant George Fleming Hunter van de B-company nabij de Heinoseweg geraakt door vuur van een Duits 20mm kanon. Hij werd geraakt in zijn buik en linker lies en afgevoerd door een Ambulance eenheid (23th Field Ambulance Unit) richting Lochem naar een regulier ziekenhuis (tegenwoordig staat op die locatie verzorgingstehuis Hoge Weide). Hunter was erg bleek en had een zwakke pols. Hij had veel bloed verloren en zou het uiteindelijk niet halen.

Tijdens de nacht waren de Canadezen op hun hoede voor eventuele tegenaanvallen van de Duitsers. De A-company meldde dat de Duitsers zich voor hen hadden ingegraven en dat hun 2-inch-mortieren

zeer effectief zijn. Bij de C-company was het relatief rustig met af en toe een inkomende mortiergranaat. Rond twee uur 's nachts rapporteerden de manschappen van de A-company een vijandelijke tank in hun gebied, die effectief onder vuur werd genomen door hun mortieren. De A-company stuurde een verkenningspatrouille uit om de vijandelijk positie in kaart te brengen voor een aanval in de ochtend. De tank die ze eerder hadden waargenomen was nergens meer te bekennen. In de ochtend namen ze de schade op van de gevechten. Ze konden geen sporen vinden van tanks maar wel sporen die duiden op drie gepantserde wagens. Bernard herinnert zich nog dat de opluchting de volgende dag bij iedereen groot was, toen de beschietingen voorbij waren en de Duitsers waren gevlucht. Het was stil en er hing een dikke grondmist toen ze in de ochtend tevoorschijn kwamen uit hun schuilplaatsen en de Canadezen konden verwelkomen. In het huidige restaurant De Witte Gans vestigden de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders tijdelijk hun hoofdkwartier. Bernard zag langs de Heinoseweg Canadese tanks opgesteld staan met hun kanonnen richting de Tibbensteeg en Hoonhorst. De Canadezen stelden verder enkele mortieren geschutsposities op in de omgeving. Er werden nog enkele schoten afgevuurd richting Hoonhorst-Zwolle, maar van tegenstand was geen sprake meer. De dagen na de gevechten was Bernard bezig met het dichtgooien van een aantal kuilen in het land. Dit waren de snel gegraven schuttersputjes van de Canadezen. Bernard vond ook nog een stalen veer waarvan hij pas jaren later, tijdens zijn militaire opleiding in Assen, begreep dat deze van een Canadese PIAT (Projectile Infantry Anti Tank) anti-tankwapen afkomstig moest zijn geweest.[2][5]

Een spoor van verwoesting!

Bij de gevechten werden meerdere boerderijen in de omgeving vernield door de Canadezen en de Duitsers. In de nacht van 11 op 12 april werden boerderijen aan de Hagenweg, Kanaaldijk-Noord (Roessink) nabij de Bolderbrug en aan de Slennebroekerweg (Van Elderen) totaal verwoest. Aan de Tibbensteeg werden drie boerderijen verwoest en nog een boerderij aan de Blauwedijk (Meulenbelt). Dichterbij Hoonhorst aan de Oude Vechtsteeg (Damman) werd een boerderij in brand

gestoken. Datzelfde lot was twee huizen aan de Heinoseweg (Jorink en Grotenhuis) beschoren. Aan de Boskampweg (Thijssen) werd ook nog een huis in brand geschoten.

Twee boerderijen aan de Twentseweg (Oosterwijk) en Dalfserweg (Jans Hoonhorst) aan de zuidzijde van de Kluinhaarsbrug (gemeente Heino) werden verwoest door beschietingen van een Canadese tank. Op 12 april rond 13.30 uur kwam de tank poolshoogte nemen. Het luik ging open en met een verrekijker werd de omgeving verkend. De Duitsers lagen in hun stellingen in de buurt van de tank, maar niet gunstig voor deze situatie en ze vluchtten daarop naar boerderijen aan de Twentseweg en de Dalfserweg. De tank trok zich terug en opende eerst het vuur op de hooiberg van beide boerderijen. De boerderij aan de Dalfserweg vloog daarop ook in brand. Nadat het vee van de boerderij aan de Twentseweg veilig naar buiten was gebracht, schoot de tank ook deze boerderij in brand.[6][7]

Slachtoffers onder de burgerbevolking

De boerderij van de familie Diepman had slechts lichte schade van rondvliegende scherven en kogels en bleef wonderwel verder gespaard. Bernard Diepman herinnert zich nog dat ze twee nachten moesten schuilen in de kelder van de boerderij voor de beschietingen op 11 en 12 april 1945. Iedereen bleef ongedeerd maar een buurvrouw, mevrouw Auguste Roons-Duschkewitz, kwam om het leven als gevolg van het oorlogsgeweld. Haar dood maakt nog steeds een diepe indruk op Bernard. Auguste Duschkewitz was van Poolse origine maar geboren in Dortmund (Duitsland) en getrouwd met Jan Willem Roons. Hun huis aan de Tibbensteeg raakte ook zwaar beschadigd.

Bernard vertelt verder ook dat er een onderduiker bij Van Leussen nabij de Kluinhaarsbrug dodelijk werd geraakt. De onderduiker zou iets van een uniform aan hebben aangetrokken en richting de Canadezen zijn gelopen. Deze onderduiker was de 19-jarige Reijer Willem Ligchaam uit Jaarsveld. Hij zou uit nieuwsgierigheid zijn gaan kijken en had zonder erbij na te denken een gevonden Duitse helm opgezet. Hij werd dodelijk geraakt door vuur van de Canadezen.[8]

Op 13 april heeft Herman, de broer van Bernard, een veldgraf en twee gesneu-

velde Duitsers gezien. Hij zag ook een vrachtwagen met krijgsgevangenen die werden afgevoerd. Bernard stond urenlang langs de Heinoseweg te kijken naar de voorbijrijdende colonnes met militair materieel richting Dalfsen. Colonnes van Canadese voertuigen reden op 12 april al naar Dalfsen en op 13 april stonden de hele Millingersteeg en Rechterense-dijk vol met voertuigen. Het gevaar was nu geweken en ze waren vrij met dank aan de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders.[5][14] Enkele dagen na de bevrijding werd er nog een Duitse soldaat zwart van de kruitdamp slapend aange-troffen in een hooiberg bij Broeks aan de Twentseweg. Hij had zijn wapen wegge-gooid en had een enorme honger en dorst. Hij werd na melding opgehaald door de Canadezen.[7]

Herinneringen van fam. Veneboer

Op woensdag 11 april 1945 tegen de namiddag kregen de 33-jarige Hermannus en 27-jarige Johanna Veneboer-Jorink inkwartiering van de Duitse troepen op hun boerderij aan de Tibbensteeg. Dit gebeurde ook bij omliggende boerderijen van Grotteschaars (Tibbensteeg), van der Vegte (Tibbensteeg), Fokkert, van Elderen (Slennebroekerweg), Westerhof (Tibbensteeg), Koerhuis en Eilander (Tibbensteeg). Ze schatten zelf dat het om 50 tot 100 soldaten ging. De groep vestigde zich in het achterhuis, de schuur en om de boerderij. Ten zuidwesten van de boerderij lag een stukje brede bossingels waarin een grote rechthoekige kuil zat, verkregen door zandwinning en als bietenkuil in gebruik. Daarover werd die dag met hulp van burens een dak van dennenbomen en wat balken gelegd, waardoor een

Commandant van de Canadese 9th Infantry Brigade generaal Rockingham (links) in overleg met zijn staf, Dalfsen 13 april 1945.

ondiepe schuilkelder ontstond waarin men kon zitten of liggen. De blauwe hemel was er nog goed zichtbaar door. De Canadezen kwamen vanaf Heino en achter en rond de Kluinhaarsbrug waren die woensdagmiddag al gevechten geweest. De boerderij bewoond door Willem Jorink ten westen van de Heinoseweg was hierbij afgebrand. De Kluinhaarsbrug was zondag 8 april rond 7.30 uur al opgeblazen. Op donderdag 12 april rond 11 uur 's ochtends kwamen er vier Duitse gevechtstanks aangereden. In de namiddag waarschuwden ze dat de mensen en het vee moesten vertrekken. Zo nu en dan werd er geschoten en bij het naar het land brengen van het vee floten de kogels of projectielen langs en over je heen.[7]

Opgepakt

Veneboer herinnert zich dat de 40-jarige Anton Schrijver op 12 april 1945 door de Duitsers werd opgepakt omdat ze hadden gezien dat hij gesproken had met Canadese soldaten in een gevechtswagen. Dit waren waarschijnlijk de Canadezen geweest die op verkenning waren geweest tot de driesprong Krisman aan de afslag Blauwe Dijk-Hoonhorst. Anton Schrijver woonde in de Lentheshoof bij de Olde Bakker (nu Witte Gans) waar ze een schuilkelder hadden gemaakt in het bos. Hij werd meegenomen door de Duitsers richting de boerderij van Westerhof aan de Tibbensteeg. Daar moest hij een kuil graven, maar plotseling kregen de Duitsers haast en lieten hem alleen achter. De volgende morgen kwam hij weer veilig thuis.[7]

Baret-emblemen (cap badges) North Nova Scotia Highlanders, Stormont Dundas en Glengarry Highlanders and Highland Light Infantry of Canada.

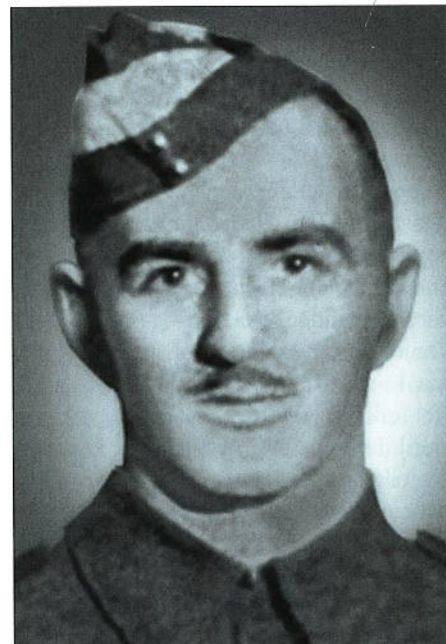
Schouder-embleem (shoulder patch) Stormont Dundas en Glengarry Highlanders (Glengarrians) en embleem (formation patch) 3rd Canadian Division.

Granaatscherven en pantservuisten

's Avonds om ongeveer 20.00 uur werd het menens en over en weer begon men te schieten. De familie Veneboer vluchtte de provisorische zandkelder in. Van de vier Duitse gevechtswagens had men er twee geplaatst aan de wegzijde van hun schuilplaats; op 3 à 4 meter afstand in het hakhout. Ze konden de Duitsers boven zich over het dennenbomendak zien lopen met pantservuisten. De andere twee tanks stonden aan de andere kant bij het bosje van Groteschaars. Nu werd over en weer fel geschoten. Ze hadden in geen jaren zoveel en intens gebeden. Het was een hel. In en rondom de boerderij van Van der Vegt zaten Duitsers en deze werden beschoten met fosfor. Om ongeveer 21.00 uur hield het schieten op en trokken de Duitsers zich terug richting Hoonhorst en Dalfsen. [7]

De oude buurman Van der Vegt was de kuil uit gegaan en kreeg een scherf in de voet en ook W. Lubbers overkwam dit. Van de vier Duitse tanks waren er twee uitgebrand. Ze brandden fel en stonden dicht bij de schuilplaats. Er was de volgende dag niets meer over dan oud ijzer. Ze kunnen er niet levend uitgekomen zijn. De tanks zijn mogelijk door de Duitsers zelf vernietigd met pantservuisten. De twee andere tanks die iets achteruit geplaatst waren aan de overkant van de Tibbensteeg, waren verdwenen. Daardoor leek het alsof er een groot mistig rookgordijn gelegd was of het was van de brandende boerderijen. De Blauwedijk was in het middendeel door de Duitsers op woensdag 11 april al versperd door bomen dwars over de weg te laten vallen. Op vrijdag 13 april 1945 kwamen de Canadezen en werden aan de oostzijde van de Slennebroekerweg vier tanks opgesteld. In de namiddag werd er nog in de richting van Zwolle geschoten. Het werd niet beantwoord met tegenvuur. De Canadezen sliepen bij Veneboer op de deel en deelden chocolade en trommels met biscuits uit. [7]

Voor hun huis aan de overkant van de weg lagen twee Duitse soldaten dood bij hun mitrailleur. De één was in zijn zij getroffen, de ander had een totaal vernield hoofd. Terwijl ze er met de neus bovenop stonden kwam er een Canadese tank langs, stopte, een soldaat sprong eraf, hakte beiden vingers af en pakte de ringen. Ook werd de mond gecontroleerd

Lt. George Fleming Hunter.

op geldwaardige metalen. Een Duitser had eieren in de borstzakken, die werden kapotgeslagen, ze kregen een trap na en de Canadezen gingen verder. Dit voorval wordt ook beschreven door de toen 10-jarige Roelf Roessink die nabij de Bolderbrug woonde (zie ook deel 2). [7] [23] De boerderij van Veneboer aan de Tibbensteeg had veel schade door kogel- en granaatslagen. Een melkbus gevuld met onder andere porselein was doorzeefd met kogels. In het land waren een paard, twee koeien en twee pinkkalveren gedood. Achter de boerderij lagen 31 kraters in het land van de granaat- en mortierinslagen. Dennen en andere bomen zaten vol met scherven en kogels. Melken kon die avond niet. Langs de Twentseweg-Hagensteeg was bij veel huizen schade door granaten en kogels. Daar waar bosjes, singels, houtwallen en droge slootjes waren, was een hevige strijd gevoerd. Na afloop was er een grote stilte, alleen het blaffen van een hond of het loeien van een koe werd gehoord. De Canadezen wilden graag melk hebben maar je moest er eerst zelf van drinken.[7]

Luitenant George Fleming Hunter

Zoals eerder beschreven overleed George Fleming Hunter in de vroege ochtend van 13 april 1945 als gevolg van de verwondingen die hij had opgelopen tijdens de gevechten op 12 april 1945 rondom de Kluinhaarsbrug. George Fleming Hunter

Graf van Lt. George Fleming Hunter Canadese begraafplaats Holten.

Foto: coll. Jasper Brinksmma

werd geboren op 7 oktober 1909 te Cornwall in Ontario Canada. Hij trouwde met Muriel Clarke en ze hadden geen kinderen. Hunters moeder is Catharine Fleming en zijn vader heet George. George Fleming Hunter was dus vernoemd naar zijn vader en zijn moeder. Volgens zijn dienstgegevens werkte hij voor de oorlog als voorman bij de lokale papierfabriek in Cornwall. Op 3 december 1941 nam hij dienst bij het lokale regiment de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders om verder opgeleid te worden tot officier. Op 16 mei 1942 werd hij bevorderd tot luitenant en tijdelijk geplaatst bij verschillende andere regimenten. Op 10 maart 1943 vertrok hij uit Canada als versterking voor de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders naar het Verenigd Koninkrijk, waar hij aankwam op 16 maart 1943. In Engeland volgde hij o.a. een mortiertraining van 16 april 1944 t/m 12 mei 1944. Het hoofd van de opleiding Lt-kol. Bell-Irving was lovend over Hunter: *"This officer has common sense, is quick to learn, will make a good mortar officer"* (*"Deze officier heeft gezond verstand, leert snel en zal een goede mortier officier zijn"*). Hunter bleef in Engeland gestationeerd en nam niet deel aan de landingen op D-Day 6 juni 1944. Eenheden van de Brigade landden later op die dag op Juno Beach en trokken verder landinwaarts om deel te nemen aan de gevechten in Normandië. Op 10 juli 1944 kwam Hunter aan in

Frankrijk als versterking. Pas op 19 september 1944 werd hij actief in het veld als officier bij de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders. Het regiment bevond zich toen in Frankrijk nabij Boulogne. De Canadezen hadden de opdracht om op de linkerflank van de geallieerde opmars de kustplaatsen Boulogne en Calais te veroveren. Hunter nam deel aan Operatie Wellhit met als doel de verovering van Boulogne in september 1944. Hij was toen betrokken bij het in gebruik nemen van een Duits 88-mm-afweergeschut tegen de Duitsers bij Outreau. Voor zover na te gaan was Hunter daarna ook bij de eenheid tijdens de Slag om de Schelde in oktober en november 1944. Na enkele maanden aan het front in Nijmegen trok zijn eenheid Duitsland in om vervolgens weer naar het westen af te buigen richting Nederland. Via Doesburg, Zutphen en Deventer trokken de Stormont Dundas and Glengarry Highlanders verder noordwaarts met als doel Leeuwarden en uiteindelijk de Afsluitdijk.[1][20][21]

Nabestaanden van George Fleming Hunter

George O'Dair uit Canada was twee jaar toen zijn oom George Fleming Hunter sneuvelde en heeft hem dus nooit ontmoet. Hij herinnert zich wel dat zijn vrouw Muriel werkte als verpleegster bij de Victoria Order of Nurses en normaal werkte als schoolzuster. De vader van George Flemming Hunter was hoofd van de lokale brandweer en zijn oom Frank, de broer van zijn vader, was hoofd van de politie. George Flemming Hunter had drie zussen Irene, Ruth (de moeder van George O'Dair) en Nora. George O'Dair en zijn vrouw hebben het graf van hun oom op de Canadese begraafplaats bij Holten in 2000 bezocht. Ze waren voor zover ze weten de enige familieleden die zijn graf hebben gezien. Waarschijnlijk had zijn familie er niet de mogelijkheden of middelen voor om de reis naar Holten te maken. Ze waren trouwe presbyterianen (vorm van Calvinisme) die rouwden om zijn dood en verder gingen met hun leven. George O'Dair heeft later zelf ook als luitenant bij hetzelfde regiment als zijn oom gezeten. Het regiment Stormont Dundas and Glengarry Highlanders bestaat vandaag de dag nog als een reserve-eenheid binnen het Canadese leger. George O'Dair diende met officieren en onderofficieren die zijn oom nog hadden meegemaakt en

hem waardeerden. Dit kwam mogelijk door de relatief hoge leeftijd van Hunter (36 jaar) vergeleken met de andere soldaten en officieren. Hij werd daarom gezien als een soort van oudere broer of als vaderfiguur [1][20][21].

In deel 2 gaan we verder in op de acties van de Canadezen en de herinneringen van de lokale bevolking. ■

Dit artikel (deel 1 en 2) is mede tot stand gekomen met dank aan Bernard, Herman en Gerda Diepman, Jan Braakman, Wigger van der Horst, Gregory Pollard en George O'Dair.

Noten en bronvermelding:

- [1] Library and Archives Canada; Ottawa, Canada; Service Files of the Second World War - War Dead, 1939-1947; Series: RG 24; Volume: 30545
- [2] War Diary Stormont Dundas and Glengarry Highlanders, 11-14 April 1945
- [3] Lieutenant-colonel W.Boss CD, *Up the Glens Stormont, Dundas and Glengarry Highlanders 1783-1951*, Cornwall, Ontario, Canada
- [4] OmHeino, nr. 2, Heino 75 jaar bevrijd, Vereniging voor Heemkunde Omheining, juni 2020
- [5] Correspondentie Gerda Diepman en aantekeningen telefoongesprekken met Bernard Diepman (Greely, Ontario, Canada), 2020 en 2021
- [6] Rondon Dalfsen nr. 98, Bevrijding, Jan Sibelt, *In de oorlog verwoeste boerderijen, Historische Kring Dalfsen*, April 2020
- [7] Aantekeningen interviews M. van Leussen, Archief Historische Kring Dalfsen (HKD)
- [8] De Stentor, Duitse helm werd onderduiker noodluttig, 18-11-10
- [9] Rondon Dalfsen nr. 22, Bevrijding, Historische Kring Dalfsen, April 1995
- [10] Mark Zuehlke, *On to Victory*, Douglas & McIntyre, Madeira Park, Canada, 2010
- [11] War Diary North Nova Scotia Highlanders, 11-14 April 1945
- [12] War Diary 12th/13th/14th Field Artillery, 11-14 April 1945
- [13] Ewout van der Horst, Een spoor van verwoesting, Stichting Sallands Erfgoed, 2016
- [14] Verhalenbundel 1940-1945, 50 jaar vrijheid, Gemeente Dalfsen, 1995
- [15] War Diary Highland Light Infantry of Canada, 11-14 April 1945
- [16] Gegevens overzicht gesneuvelde Duitse soldaten, Archief Historische Kring Dalfsen
- [17] Joël Stoppels, *De Duitse verdediging voorjaar 1945*, www.Battelfieldtours.nu
- [18] Henk Bollen & Paul Vroemen, *Canadezen in actie*, Uitgeverij Terra, 1994
- [19] Richard Woolderink, *Raalte in oorlogstijd '40-'45*, Raalte, eigen uitgave, 1986
- [20] Correspondentie George O'Dair, president Glens' Association, Cornwall, Ontario, Canada, 2020
- [21] Correspondentie Gregory Pollard, member Glens' Association, Cornwall, Ontario, Canada, 2020
- [22] Samenvatting gesprek met Joop Haverink, door Jan Sievers in 2006, Archief HKD
- [23] Interview met Roelf Roessink, door Jan Sievers op 26 maart 2012, Archief HKD
- [24] Onderzoek kon niet bevestigen dat er daadwerkelijk twee Canadezen zijn gesneuveld en afgevoerd nabij de Bolderbrug.